

весь, гриземъ дини, пжпещи и още много други нѣща.

— Ти, като тукашенъ, знаешъ, дѣ има такива зеленчуци. Хайде, да ме заведешъ нѣкъждѣ да се нахраня!

— Да те заведе.

Тръгнали и отишли въ една нива, посѣта съ грахъ.

Захванали да гризатъ сладко-сладко граха. Не щѣшъ ли, отъ тамъ миналъ ловець съ кучета. Тѣ подгонили зайцитѣ. Полскиятъ заекъ знаелъ какъ да се пази: побѣгналъ, полжкатушилъ малко и току се мушналъ подъ единъ трънъ. Ловджийскитѣ кучета го прѣскочили и отърчали напрѣдъ. Горскиятъ, наученъ само да бѣга, търчалъ и скачалъ прѣдъ кучетата. Едва избѣгалъ въ гората и се скрилъ въ гж-сталака. Като минала опасността, седналъ на единъ чукань, зачукалъ си главата и си задумалъ:

„Що ти трѣбва грахъ! Що ти трѣбва леща! Що ти трѣбва зеле! Главо, тука си стой, та си гризи корени и кори!“

*Народна приказка.*

